

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 01

XI legislatura · període intermedi · sèrie P · número 7

Ple del Parlament

Sessió 6, diumenge 10 de gener de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Sessió 6

La sessió s'obre a ***. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels vicepresidents primer i segon, la secretària primera, els secretaris segon i tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat major / la lletrada [nom i cognoms] i el lletrat [nom i cognoms].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major, la lletrada [nom i cognoms] i el lletrat [nom i cognoms].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Benestar Social i Família i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, d'Empresa i Ocupació i de Justícia en funcions.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Carles Puigdemont i Casamajó, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (tram. 201-00002/11).

La presidenta

Comença la sessió.

Abans d'iniciar amb l'ordre del dia, em plau saludar, en nom de la cambra, els expresidents del Parlament, exconsellers, exdiputats i autoritats que avui ens acompanyen i també a tots els ciutadans i ciutadanes que segueixen aquest ple pels mitjans de comunicació.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Carles Puigdemont i Casamajó, candidat proposat a la presidència de la Generalitat

201-00002/11

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària és el debat del programa i votació d'investidura del diputat il·lustre senyor Carles Puigdemont i Casamajó a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 146.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, el debat d'investidura comença amb la lectura de la resolució de la presidenta del Parlament en que es proposa el candidat a la presidència de la Generalitat.

Prego a la secretària primera que doni lectura d'aquesta resolució.

La secretària primera

«D'acord amb l'article 4 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la Presidència de la Generalitat i del Govern i una vegada consultats els representants dels partits i els grups polítics amb representació parlamentària, proposo a la cambra el diputat Carles Puigdemont i Casamajó com a candidat a la presidència de la Generalitat. Palau del Parlament, 10 de gener de 2016. Carme Forcadell i Lluís, presidenta del Parlament de Catalunya. »

La presidenta

El candidat proposat, l'il·lustre senyor Carles Puigdemont i Casamajó, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Molt bona tarda, molt honorable presidenta. Molt honorable president, molt honorables presidents Benach, Rigol, de Gispert, consellers, membres del Govern en funcions, diputades i diputats, senyores i senyors, gent que ens segueix en directe, aquí a la sala, als salons habilitats a tal efecte, pels mitjans de comunicació convencionals, pels nous mitjans de comunicació, la gent que és fora, al carrer, congregada, o a places i vil·les, que em consta que segueixen aquesta sessió d'investidura. Molt bona tarda a tothom.

Comparec davant de tots vostès, d'acord amb l'encàrrec rebut per la presidenta del Parlament, per presentar-los formalment la meva candidatura per la investidura com a president de la Generalitat de Catalunya.

Alhora, com és conegut de tots vostès, també per presentar-los el programa de govern i finalment, si escau, i espero que escaigui, obtenir la seva confiança.

Sóc conscient de les circumstàncies en què se celebra aquesta sessió d'investidura, no les vull amagar perquè crec que en primer lloc, cal donar explicacions a la cambra i a tots els ciutadans que permetin entendre perquè hem arribat fins aquí i que permetin entendre, també, perquè ara tenim les condicions per arribar molt més lluny.

Tinc tendència a recordar-me a mi mateix la sentència segons la qual una societat que no sap donar les gràcies ni demanar perdó és una societat abocada a la seva decadència. Justament perquè el procés polític que hem emprès col·lectivament es proposa oferir a tots els ciutadans, a tots i cadascun dels ciutadans del país un futur de progrés i de benestar per a tothom, basat en uns valors sòlids, que ens apleguin des de la fabulosa i inevitable diversitat, en els fonaments que sostenen i asseguren la convivència democràtica, avui jo he de començar demanant perdó i donant les gràcies.

Perdó, sobretot, als ciutadans que han assistit, a vegades amb estupefacció i incredulitat, a la manera com hem gestionat l'encàrrec explícit, nítid i democràtic que ens va fer el 27 de setembre. No ho hem fet prou bé, cadascú a la seva manera, segur a més a mes..., uns menys bé que d'altres, segur, però és cert o els ciutadans així ho han percebut i els ciutadans així també, a aquestes hores m'ho han transmès, que hem estat a punt de dispersar la gran feina feta per tanta i tanta,

tanta bona gent i de transformar il·lusions i esperances compartides en un episodi nacional poc edificant, per dir-ho amablement.

Hem deixat que massa gent patís per incerteses que la política estava obrint allà on la societat havia encarregat i definit certeses que eren i són indefugibles i hem tardat massa a venir al Parlament amb una proposta tancada.

Unes eleccions no són cap problema en sí mateix, al contrari, cada vegada que el poble parla, la democràcia es consolida. Però les eleccions del març haurien representat una esmena a la totalitat a qui no se la mereix, que és el poble de Catalunya. El poble va fer bé la seva feina, va participar massivament i va expressar-se amb una claredat inapel·lable, el poble no va fallar i això no mereixia ser esmenat. Tanmateix, avui demostrem als nostres conciutadans que ens mantenim fidels a l'exigència que ells ens fan, pensar en el país abans que en res més, siguin partits o siguin persones, per això també cal donar les gràcies.

Les gràcies a qui ho ha fet possible a través de les negociacions, que sabem que han estat molt difícils i complexes, i als qui mai s'han aixecat de la taula ni han caigut en la temptació del confort, gràcies per la paciència, per la perseverança i l'acord. Tots sabem que entràvem en una etapa, en una etapa inèdita de la política catalana i que hi entràvem sense manual d'instruccions, que ens endinsàvem en un territori no recorregut mai en la nostra història moderna. És, per tant, normal i comprensible que no siguem del tot previsibles en tot i que, en conseqüència, hi hagi moments en què hàgim de prendre decisions insospitades fa tot just unes hores.

Jo vull subratllar i agrair, en aquest sentit, el valor i el coratge que calen per fer això, l'honestedat i el patriotisme que hi ha quan cal prendre decisions crítiques en moments culminants i es prenen. Per això cal, també, un agraïment als dos grups que han treballat de manera pacient i acurada per plantejar al Parlament i al país un acord que permet arrencar la legislatura d'aquest període excepcional de la postautonomia i la preindependència, a la CUP-Crida Constituent i a Junts pel Sí i que, sobretot, aquest acord ofereix aquelles garanties, no només per arrencar, sinó per treballar i per disposar de l'estabilitat parlamentària suficient per poder anar desplegant l'ampli espectre que conté el programa de govern al qual em referiré d'aquí a una estona.

Salvar la investidura però no salvar la legislatura no hauria servit de res. I això, finalment, ho ha entès tothom que s'ha assegut a la taula per arribar a un acord, per arribar a un bon acord. Però, sobretot, dec un agraïment emocionat al 129è president de la Generalitat, el molt honorable Artur Mas. Per moltes raons, algunes que venen de lluny i, en especial, per haver impulsat aquesta proposta i haver fet honor a la dignitat que caracteritzarà per sempre més el seu mandat i que ha inspirat totes i cadascuna de les decisions que ha hagut de prendre en aquest cinc anys.

President, has hagut d'assumir el mandat amb més dificultats i amb la pitjor crisi que hem conegut mai i, alhora, has liderat amb una convicció i un rigor admirables un procés polític d'una gran envergadura i d'una gran complexitat, envoltat d'incomprensions, atacs de tota mena i pressions inacceptables en una societat democràtica. I just quan existia una majoria parlamentària explícitament compromesa amb la independència de Catalunya i un mandat ciutadà en aquest sentit, has decidit fer un pas al costat, quan tenies tot el dret, perquè te l'havies guanyat, a presidir el teu país.

El teu gest és dolorós per a tu i per a molts de nosaltres, no ho amaguem, però és un gest excepcional i exemplar, ple del coratge que has practicat i sempre ens has demanat i que m'has demanat a mi particularment a l'hora d'assumir aquest compromís. I és un gest que explica, també, perquè avui l'alegria per la investidura d'un nou president, que hi és, però és més a fora d'aquesta cambra que a dins, que és, si m'ho permeten, la prelació que haurien de tenir aquestes coses, quan un Parlament somriu però el carrer plora, el país té un problema col·loso, perquè les seves institucions han perdut capacitat de representació. Han perdut, per tant, part de la seva capacitat democràtica i quan un parlament –i en particular, quan el president de la Generalitat– assumeixen sacrificis per poder preservar el mandat de les urnes, la ciutadania reforça la seva confiança en els seus representants i en la seva feina i s'enriqueix en esperança, il·lusió i compromís, el terreny on s'edifiquen les societats que es volen nació.

Jo no hauria gosat acceptar la teva proposta si no sabés que et tindrem al costat per tot el que et demanarem el Govern i jo. Perquè la culminació del procés ens necessita a tots et necessita a tu i el teu prestigi i coneixement, no ens sobra res. Hem d'anar eixamplant, hem d'anar explicant i hem d'anar convencent fins arribar

a la culminació de l'estadi final d'aquest procés, de la mà d'un nombre cada cop major de persones. Avui en són moltes, certament, i són moltes més de les que no érem tot just fa cinc anys i què dir de tot just fa vint anys.

Això ens permet iniciar aquesta etapa amb convenciment i plena legitimitat democràtica, però ens en falten més i tothom hi és convocat. Tots sabem quin és l'encàrrec que ens fan els ciutadans, és nítid, és nítid almenys pels qui el volen veure i qui no el volen amagar sota la catifa. Hem d'iniciar el procés per dotar Catalunya d'aquelles eines indispensables que li donin capacitat de resposta a les necessitats del present i al es esperances del futur. Fa molts anys que aquestes eines ens manquen, ho sabem prou i aquest Parlament i diversos debats que s'han succeït en són prou testimonis.

Però avui sabem que si aquestes eines no ens són pròpies, no en podrem disposar i si no les tenim, perdrem tota possibilitat d'atendre les persones com cal i com es mereixen i, per tant, de transformar el país en un espai on es puguin planificar i executar les esperances de futur, deixem de ser, si no tenim aquestes eines, una nació, per esdevenir una resignació.

La política, si és resignada, és mecanografia, no té ànima, no té esperit i per tant, no té capacitat de connectar amb la gent, és pura administració dels recursos, a vegades minsos i a vegades més minsos, però no és política en el sentit noble del terme i en el sentit que espera la bona gent que li fa confiança i de quina manera encara li fa confiança.

Per tant, en el programa de govern que els presento a continuació és fill d'aquest encàrrec ciutadà i d'aquesta cultura política que es rebel·la contra la resignació. Però això que costa poc de proclamar i d'identificar, cal que sigui fet amb el rigor, el compromís, les maneres i el llenguatge que la majoria de la població espera de les seves institucions i representants, el que diem fer-ho bé.

Aquest país sap fer bé les coses, començant pel Govern en funcions, que ha actuat lleialment i amb una gran responsabilitat en aquest període transitori i al qual vull agrair el seu compromís. El país ha funcionat, almenys en allò que depèn del Govern de la Generalitat, i la gent ha estat sempre atesa. I continuant per les entitats cíviques, socials, de voluntariat, esportives, culturals, ambientals, etcètera,

que són una veritable xarxa, una xarxa impressionant de compromís i de feina diària, i seguint pels empresaris, els autònoms, els treballadors.

Necessitem fer-ho bé i desplegar el pla de Govern i començar a caminar a la llum del que ja vam aprovar en la declaració del 9 de novembre, iniciar el procés per constituir un estat independent a Catalunya, que les decisions del Parlament de Catalunya són decisions sobiranes, obrir un procés constituent de base participativa ciutadana i oferir voluntat permanent de diàleg i negociació, òbviament amb l'Estat espanyol, amb la Unió Europea i amb la comunitat internacional.

En aquest sentit, vull recordar el que ja va dir el president Mas en la seva primera sessió d'investidura d'aquesta legislatura, el 9 de novembre, sobre la feina ingent que hem d'assumir en els propers mesos, sense dilació i sense por, que comprèn els compromisos següents: U. Culminació del procés en la seva fase participativa, ciutadana i associativa, és un procés importantíssim en l'articulació de la Catalunya que volem, perquè és veritablement una oportunitat colossal, inèdita en la nostra història recent, de cridar la gent a la participació per la construcció col·lectiva del nou país, altrament no es podria fer. Dos. El disseny definitiu de les estructures d'Estat...

Fitxer 2

I la seva posta a punt.

Tres. Tramitació al Parlament de l'avantprojecte de llei de procés constituent.

Quatre. Tramitació de la llei de transitorietat jurídica i, cinquè, plena internacionalització del procés de construcció i de constitució del futur estat català independent.

Alhora que recordo aquests compromisos que es mantenen inalterables, vull subratllar que també sóc plenament conscient que iniciem un procés gens fàcil i gens còmode; que hi posarem valor i coratge, però no temeritat ni tampoc renúncies; un procés, tanmateix, imprescindible si volem atendre, com pertoca, els nostres ciutadans, les seves famílies, els seus projectes de vida o els seus projectes professionals.

El país, no ens n'oblidarem mai, som tots. Catalunya és inclusiva, que és quan és més forta. Per això és diversa en cultures, en llengües, en costums, en creences.

El seu paisatge l'han fet generacions de catalanes, des dels que pertanyen a famílies arrelades en el temps fins als que hi acaben d'arribar; des dels que vénen a gastar els seus diners en el turisme als que hi esperen refugi digne.

Ho fem i ho farem possible i ho farem per atendre els desafiaments socials, econòmics, culturals i mediambientals que tenim al davant i que són indefugibles per qui es disposi a bastir un projecte de país modern, democràtic, solidari i responsable.

Com ja es poden imaginar, el programa de Govern que els presento reitera el programa de Govern que ja els va presentar el president Mas en la sessió del 9 de novembre. No podia ser d'una altra manera, perquè aquest és el compromís amb el qual Junts pel Sí ens vam presentar a les eleccions i malgrat que el candidat que el presenta no és el mateix el programa sí, perquè aquest és el programa que hauríem aplicat d'haver pogut tirar endavant les dues sessions d'investidura que precedeixen aquesta.

Per tant, recordo, a títol de relació, les tres grans famílies de prioritats que inspiren i que inspiraran l'acció del nou Govern i l'impuls legislatiu que en serà deutor. I en aquest sentit, manllevo les paraules del president Mas, quan deia: «Primera prioritat la Catalunya que volem fer ha de ser, inexcusablement, un país més just, més equitatiu, més preparat, més culte, més segur i més saludable.

»Segona, la segona prioritat. La Catalunya que volem ha de ser un país que ofereixi més feina, feina més estable, de més qualitat, més dinàmica, més creativa, més oberta.

»I tercera prioritat, la Catalunya que volem fer ha de ser un país més transparent, exemple de bones pràctiques públiques i democràtiques, més participatiu i més modern.»

El desplegament d'aquestes tres prioritats conformen un pla de Govern sòlid i ambiciós, pensat per donar respostes, algunes immediates, perquè són urgents, d'altres no tant, a les demandes i expectatives de la nostra societat.

El programa que proposa Junts pel Sí parteix, com a primer element inesborrable del nostre marc de referència, de la greu situació que viu una part important de la gent del país. És cert que la crisi econòmica presenta avui una dades molt diferents de les que presentava en els seus pitjors moments, és cert, però els seus efectes devastadors a les espatlles de tantes famílies catalanes romanen i alguns – diguem-ho amb tot l'èmfasi– amenacen de cronificar-se si no tenim els instruments per evitar-ho.

Anem superant la crisi econòmica a un ritme que no té encara la superació de la crisi social. Fixin-se que la superació de la crisi econòmica depèn d'una combinació de factors entre els quals l'acció governamental és molt important, però ni l'únic ni el principal, perquè en gran mesura depèn dels qui tenen capacitat d'invertir, d'innovar, de crear riquesa, etcètera.

En canvi, la superació de la crisi social depèn en gran mesura de la xarxa, de l'estat del benestar. I si aquesta xarxa és afeblida per la injustícia i manca de correspondència de l'Estat envers el Govern que en tenen responsabilitat, perquè en tenen les competències estatutàries, aleshores és més difícil atendre com cal tota la gent que ho passa malament.

Malgrat tot, ho fem, i ho fem posant per davant de qualsevol altra cosa, l'atenció a la gent, l'atenció als més desfavorits, l'atenció a aquelles persones que sabem que estan en un risc clar i que intentem que deixin d'estar-ho el més aviat possible.

Em remeto, per tant, al que ja està publicat al diari de sessions del dia 9 de novembre, però vull recordar-ne els eixos d'aquestes tres grans famílies de prioritats.

La primera, pel que fa a un país més just, és evident que Catalunya ha de tenir una mirada molt clara i molt definida sobre la protecció dels més febles o vulnerables, i en aquest sentit, indefugiblement, de manera urgent el Pla d'emergència social, Pla d'emergència del qual ja hi ha 1.000 milions d'euros per fer front al pla de lluita contra la pobresa 2015-2016.

El compromís de la reforma de la renda mínima d'inserció cap a una renda garantida de ciutadania. És un compromís que l'hem d'atendre per combatre precarietat i vulnerabilitat.

La protecció del dret a l'habitatge. En som testimonis tots els que som o hem estat alcaldes, la importància colossal que tenen en aquests moments les polítiques d'habitatge públic i com en són de necessàries les eines que ens manquen, eines del dia a dia; eines que les coneixem, que les podríem fer servir i que seríem capaços de fer-les servir molt millor si les tinguéssim a l'abast per poder aconseguir que la proclamació d'un compromís en la protecció del dret a l'habitatge tingui conseqüències pràctiques i immediates a la nostra gent. Aquest és, per tant, un tercer punt en aquesta primera gran família de prioritats.

Quart, la salut al llarg de la vida. Per a un nou model de salut i atenció social integral en què, òbviament –i ho reitero perquè ningú no en tingui cap dubte–, el Govern català mantindrà les mesures que ja es van adoptar pel Govern en el seu moment d'assistència sanitària a totes les persones que visquin a Catalunya, independentment de la seva situació administrativa. Però hem de caminar igualment cap a un model integral de salut i atenció, tal com figura en el compromís de Govern expressat el 9 de novembre.

Cinquè, una escola catalana inclusiva i d'èxit educatiu. Essent conscients de les limitacions i les mancances que tenim, no podem fer els salts endavant ni garantir a la nostra gent el que és el pilar fonamental de la construcció d'una societat que és un ensenyament imprescindible de qualitat.

L'experiència demostra de manera tossuda –perquè en tenim exemples per donar i per vendre–, l'experiència demostra, ara sí, que només disposant d'un estat podem garantir la supervivència del model de consens d'escola catalana vigent fins avui; altrament, aquest model està greument amenaçat.

I, per tant, en la línia de continuar augmentant l'èxit escolar a Catalunya, com ha vingut succeint en aquests darrers anys, seguirem, com no podia ser d'una altra manera, desplegant la Llei d'educació de Catalunya, que va ser –i ho recordo bé, perquè en aquell moment jo estava a la Comissió d'Educació– fruit d'un ampli consens assolit al seu dia pel Parlament.

Sisè, la societat cohesionada, que dóna suport a les famílies i a la gent gran. Per tant, que elaborarà una Llei catalana de promoció de l'autonomia personal; una Llei d'adopció internacional, un model d'atenció integral a l'envelliment i un projecte de Llei de suport a les famílies i que, òbviament, aplicarà el decret del Consell de la

Gent Gran de Catalunya per materialitzar la constitució del nou Consell de Persones Grans de Catalunya.

Setè, l'accés a la cultura en igualtat de condicions com a garantia de futur. És a dir, un país culte com a garantia de país que té futur. L'elaboració de l'estatut de l'artista. Vetllar perquè el català sigui reconegut i acceptat com a llengua de ple dret en tots els organismes internacionals. La creació de la mancomunitat cultural catalana. L'aprovació del nou Pla de museus de Catalunya i un catàleg únic dels fons museístics i del fons nacional. La redacció dels plans integrals de música, del llibre, de les arts visuals, etcètera. La cultura és un dels elements primordials de les economies, de les societats avançades i és un dels elements fonamentals i imprescindibles que garanteix cohesió social, cohesió social estructural, cohesió social que després genera un efecte multiplicador en les inversions de pressupostos públics destinats a les àrees més directament de tipus social.

Vuitè, en aquesta primera gran família de prioritats: un país acollidor i obert i socialment desenvolupat, que vol dir continuar treballant en l'estratègia d'acollida a les persones refugiades, generant naturalment un marc estable de relacions amb l'ACNUR. Garantir l'escolarització i els ajuts addicionals per als nens refugiats que puguin arribar a Catalunya. Donar cobertura també, i resposta sanitària, a aquestes persones refugiades, a les quals s'estendrà targeta sanitària amb equitat d'accés i s'oferirà un programa d'atenció psicològica. El disseny del nou Pla de ciutadania i de les migracions 2017-2020. El reforç de l'Agència Catalana de Migracions i, addicionalment, tot un seguit de matèries en relació a la no discriminació i a la igualtat.

Novè, un model de concertació social que cohesioni el país. Per tant continuar implementant el Pla de suport al tercer sector social i a la Llei del voluntariat; l'aprovació d'una nova llei específica del foment de l'associacionisme; l'elaboració d'un pla de foment a l'acció comunitària de Catalunya i l'aprovació d'una instrucció específica per promoure la introducció dels aspectes socials en la contractació pública per part de tots els departaments i de totes les entitats del sector públic de la Generalitat de Catalunya. I la creació del Consell de la Discapacitat de Catalunya.

Desè, creació de l'Agència Catalana de Seguretat Social. Aquest és un acord parlamentari que demana que fem una de les lleis que prioritzarà aquesta cambra,

que és la creació de l'Agència Catalana de Seguretat Social. És l'eix sobre el qual s'articularen les polítiques socials del futur estat català, com no podia ser d'una altra manera, i, alhora, assumirà les prestacions que actualment cobreix la Seguretat social espanyola, entre aquestes –com no se'ls escapa– les pensions i la prestació de l'atur.

Segona gran família de prioritats anunciades en el compromís de Govern de Junts pel Sí, un país amb més i millor feina. Ja ho sabem. Jo, des que sóc alcalde, fa cinc anys, tinc per costum obrir cada sessió ordinària de l'ajuntament llegint les dades de l'atur relatives a la ciutat de Girona del mes anterior, amb la finalitat que ningú perdés de vista, tots els regidors, tots, els vint-i-cinc, els del govern i els de l'oposició, que a partir d'aquell moment tot allò que anàvem a discutir tenia per objectiu les persones que no poden seguir, les persones que estan a l'atur. Per tant, fer d'aquesta prioritat, fer de l'atenció a la gent que no té ocupació o la gent que busca més i millor feina, un dels objectius del Govern casa perfectament amb la tradició que se'ns exigeix des del municipalisme més democràtic i més compromès amb el país.

Per tant, ens cal una formació professional adaptada al mercat de treball, perquè ha demostrat ja –i podria molt més amb les eines necessàries– que és una eina eficaç en la lluita contra l'atur, i ho sabem. Ho sabem els qui coneixem de prop els programes de formació professional que afecten els nostres municipis. Que n'és d'important aquesta feina i que en són d'escassos els recursos, i que bé que podríem ajudar a tantes i tantes persones que podrien fer un clic fàcilment per aconseguir aquesta feina de qualitat i duradora que un país ha de poder oferir als seus ciutadans.

Òbviament, segon, suport a la petita i mitjana empresa i als emprenedors autònoms; són la baula feble de l'economia productiva, perquè és una baula amenaçada, i justament aquesta és una de les baules en les quals el model socioeconòmic de Catalunya descansa amb més confiança, amb més tradició i amb més identitat. És el bé a protegir en aquest sector i, per tant, petites i mitjanes empreses, les Pimec, els autònoms, han de conèixer quin és el capteniment d'un nou país en relació a la seva realitat, perquè coneixen quin és el capteniment del vell país en relació a la seva realitat, i no és que no els agradi gens, no, és que els perjudica, és que els va a la contra i mereixen que per primera vegada tinguin la

possibilitat de comptar amb un Govern que tingui les eines necessàries, que parli el seu mateix llenguatge, que es fiqui en la seva pell i, per tant, que sigui un soci, un soci desinteressat en el seu progrés i en la seva consideració.

Tercer, el reimpuls de la política industrial i suport a l'economia exportadora. A ningú se li escapa la importància que té aquest àmbit per consolidar el model socioeconòmic del nostre país del futur, el desplegament de l'estratègia industrial per Catalunya; la constitució de les primeres comunitats Ris3CAT; la creació de l'Oficina de suport a les patents industrials i tecnològiques; la creació de

Fitxer 3

...organisme de suport financer a les exportacions, l'execució de la segona fase d'ordenació del sistema català de suport a la innovació o l'impuls del pla d'ordenació i modernització dels polígons industrials han de marcar, són alguns dels vímets amb els que farem aquest cistell.

Quart. Un comerç, turisme i consum responsables i de qualitat. Hem, fa molts anys que hem superat les lluites per la quantitat, i sabem que és perfectament compatible i ho sabem fer perquè tenim un sector preparat, la conciliació entre la quantitat i la qualitat. I sabem perfectament que en la diversitat de models turístics, en la diversitat també dels *targets* turístics i dels mercats emissors hi ha una de les claus de l'èxit i de la consolidació d'un sector que representa un pes enorme en el PIB de Catalunya, i en particular d'algunes comarques, i en particular d'algunes poblacions, i en particular d'alguns sectors laborals i empreses auxiliars. Per tant és indefugible que tinguem en el comerç, en el turisme i en el consum un dels elements identificables del pla de govern del nou govern que espero que pugui constituir-se a partir d'aquesta sessió.

Cinquè. Un ecosistema de recerca i d'innovació. No m'estendré a explicar el que vostès saben ja, que s'ha explicat abastament dels brillants èxits aconseguits en aquest àmbit pel govern del president Mas.

Som una potència a nivell internacional, i ho hem de continuar sent. Però necessitem més recursos, més crosses, més complicitats. Per tant caldrà centrar-se a elaborar una llei sobre el sistema de recerca, amb visió integral i de país, i una llei de mecenatge científic, imprescindible. Implementar una estratègia de recerca i

innovació per l'especialització intel·ligent de Catalunya RIS3CAT a través de projectes col·laboratius, R+D+I, amb els objectius de l'Europa 2020.

Iniciar les activitats del Campus Diagonal - Besòs de la Universitat Politècnica de Catalunya, que em sembla que el conseller em va dir que estan molt a punt ja.

Crear un programa de professorat industrial que possibiliti la mobilitat temporal del professorat a la indústria, com a mecanisme de foment de la transferència de tecnologia i coneixement. I definir una proposta estratègica de sistema integral de beques i ajuts pel sistema universitari català.

Sisè, un país amb infraestructures competitives. Gairebé jo, pel fet de ser de Girona, ja no us hauria d'explicar això, però vostès ho saben, com m'és d'important que tinguem, ara sí –ara sí–, unes infraestructures com les que aquest país necessita. No dirà ningú que no hem estat pacients, no dirà ningú que no hem tingut comprensió, no dirà ningú que no hem estat disposats a fer el que fos perquè els qui en tenien la responsabilitat ho fessin. I tanmateix –i tanmateix–, la fulla de serveis que pot presentar el Govern de l'Estat en aquest sentit és altament deficitària.

Per tant, hem de fer un inventari d'infraestructures que poden ser assumides per la Generalitat, hem de definir un model de gestió individualitzada dels aeroports, hem de treballar indefugiblement per millorar el servei de rodalies, i acabar de completar la xarxa interurbana de transport públic, amb els serveis Exprés.cat a partir d'aquest any 2016, hem de posar en funcionament la línia 9 del metro, hem de desplegar la T-Mobilitat i la implementació de la Llei de finançament del transport públic, hem de desenvolupar el pacte nacional per la transició energètica, hem de tenir la vista posada a convertir Catalunya en una regió intel·ligent de referència internacional, desplegant l'estratègia SmartCat i hem de consolidar el hub tecnològic de Barcelona amb el suport a les iniciatives que giren a l'entorn del World Mobile Congress, l'Smart City Expo o l'Internet Of Things Exhibition.

Setè. Per un camp i un mar català amb veu pròpia a Europa i basats en la qualitat i en la proximitat. Per tant, nou pla interdepartamental de desenvolupament rural, fons de garantia agrària català, pla de foment de la producció agroalimentària ecològica 2015-2020, sistema de formació agrària empresarial i un pla de promoció dels aliments i dels productes de la terra i el mar.

Vuitè. Un país sostenible mediambientalment i territorialment. Per tant, a curt termini, caldrà posar el focus en l'impuls de la llei del canvi climàtic. La creació de l'agència del mediambient i del territori, que permeti consolidar una marca de rigor i prestigi en els temes territorials i ambientals. Un pacte nacional sobre l'aigua, que plantegi i superi els plantejaments anacrònics del Plan Hidrológico de l'Estat. I, si em permeten, és més urgent que mai.

No voldria, per tant, perdó... El novè, novè punt d'aquest bloc, el banc central de Catalunya. Tenim l'oportunitat de crear unes institucions professionals, independents i transparents que donin credibilitat al sistema financer i protegeixin estalviadors, empreses i ciutadans sense interferències. Ens cal. Qui digui el contrari, o peca d'ingenuïtat o menteix. Però és un instrument indispensable en el projecte que ha obtingut l'aval de la ciutadania.

Desè. La hisenda pròpia. És cert que hem tingut un acord parlamentari que defineix com a prioritari un nou marc legal al voltant de la futura hisenda catalana. Per tant, a hores d'ara, hi tenim treballant els millors especialistes, i entre les actuacions que es preveuen en cal destacar les següents. El reforç de l'estructura organitzativa de la hisenda pròpia i continuació del desplegament de la xarxa d'oficines de recaptació i gestió tributària. La dotació de l'ATC, de l'estructura organitzativa, dels recursos de personal i material necessaris per la consolidació de la hisenda pròpia, i la concreció dels mecanismes per posar en marxa els diferents organismes que permetran exercir la plena autonomia en matèria fiscal. És a dir, consell fiscal de Catalunya, institut d'estudis tributaris, oficina catalana de fiscalitat internacional, duana de Catalunya, l'agència catalana de la propietat immobiliària, etcètera.

I tercera gran família de prioritats: un país amb bones pràctiques. En primer lloc, l'elaboració i el compromís d'elaboració dels marcs legals relatius al procés constituent. Aquesta és una feina majúscula. Tenim l'obligació de donar compliment al mandat parlamentari. Perquè està aprovat. I perquè és la voluntat d'aquest Parlament i perquè és la voluntat de la ciutadania. I no podem mirar cap a un altre costat.

Per tant la declaració del Parlament de Catalunya, del 9 de novembre, obria aquest procés constituent, i ara ja no podem deixar de recorre'l, perquè espero que al final d'aquesta sessió tinguem ja els instruments per poder-ho portar a la pràctica.

Aquest govern haurà d'iniciar, per tant, l'agenda de negociació amb l'Estat espanyol, així com l'agenda europea i internacional per al reconeixement del mandat a favor de la constitució del nou estat que neixi de la futura constitució, que ha de ser refrendada per la ciutadania. I aquesta és una tasca que no afectarà només el govern, no afectarà només el Parlament, i que demanarà la participació de molta gent. Molta gent entre les quals compto amb el president Mas. Molta gent entre les quals compto amb tantes persones que s'han vinculat, des d'altres fronts, a aquest projecte. Perquè aquest, insistim-hi una vegada més, no és un projecte dels polítics, no és un projecte ni tan sols de les institucions que, efectivament, liderem, que, efectivament, prenem decisions. Aquest és un projecte coral, aquest sí que és coral. Aquest és un projecte col·lectiu. Aquest és un projecte en comunió amb una immensa majoria de la gent. I, per tant, el deure que tenim, i hi tenim dret, però el deure que tenim, és parar l'orella, és escoltar i actuar si volem continuar exercint de representants polítics. Altrament, aquí probablement tindríem molta feina que no faríem.

Segon. Més impuls a la transparència i noves mesures de regeneració democràtica. Ens cal avançar en aspectes com l'elaboració del llibre blanc de la participació i la democràcia, de forma conjunta també entre govern, entitats i ciutadania.

Inexcusablement, i aquest cop sí, hem d'elaborar la nova llei electoral de Catalunya, que interpreti correctament els desitjos de la societat d'avui, però que sàpiga interpretar els desitjos del futur i les exigències del futur. Per tant una llei moderna. I com a moderna, una llei exemplar, i com a exemplar, una llei participada per tothom i acceptada per tothom, i per tant que ha de tenir com a conseqüència immediata també majors quotes de governança, de millor governança i de participació de la ciutadania a la governança.

Òbviament l'impuls i el desenvolupament de la normativa en matèria de transparència i rendiment de comptes de l'activitat pública i l'aprovació del reglament de la llei de la transparència, accés a la informació pública i al bon govern.

La redacció d'una llei de contractes del sector públic de Catalunya. El sistema del govern obert, portat fins al màxim del que pugui donar. Els projectes de democràcia electrònica per impulsar la participació en base a la transparència i a

l'accés a la informació, per fer de Catalunya un país amb la ciutadania ben activa i ben implicada, i a partir d'aquí tots els compromisos que van associats a la democràcia electrònica, d'accés a les dades, que vostès coneixen. El compliment íntegre dels criteris de transparència de la Internacional Transparency Agency.

Tercer, una administració pública moderna, eficient, lleial i col·laborativa. Per tant, des d'aquest punt de vista, la llei de governs del món local, llei de governs locals de Catalunya és una exigència també indefugible per poder establir el model propi d'administració local de Catalunya, que contingui la nova llei finances locals de Catalunya, i que contingui una nova llei d'ordenació del territori de Catalunya, sense les quals no podem bastir o no podem edificar de manera prou sòlida un nou país que ha de tenir, perquè és la vocació i perquè també és el que ens demana la gent, en una de les seves pedres fonamentals, el món local.

El món local està cridat a jugar un paper fonamental en la construcció i en la definició de la Catalunya del futur. Dels models de governança, dels models de cogestió, de participació, de rendiment de comptes. Perquè el món local és, i ho saben molts dels que conec aquí que han tingut o tenen responsabilitats locals, municipals, el món és el que està més en contacte amb la ciutadania, és el que dóna respostes o és aquell en el qual la gent espera que li doni resposta.

Quart. Un país amb més justícia i més seguretat. Cal desenvolupar el pla director d'equipaments judicials 2014-2020 i el pla d'equipaments penitenciaris per a aquest mateix període.

La planificació i actuacions per la implantació de l'oficina judicial en sis partits judicials, la planificació i implantació del nou model organitzatiu de l'oficina fiscals, i el desenvolupament de les línies estratègiques de la mediació per impulsar el seu ús.

I és evident que caldrà desenvolupar totes les estructures de seguretat interna i internacional pròpies d'un país. No puc deixar d'esmentar d'una manera més explícita en aquest discurs el repte de donar resposta a l'amenaça del terrorisme internacional. Portem un any en un nivell 4 sobre 5, que provoca un elevat grau d'angoixa a la societat. Des del govern hem d'oferir, un cop més, la màxima col·laboració amb totes les forces i cossos de seguretat, i volem refermar les línies estratègiques del programa operatiu específic antiterrorista, que porten a terme els

Mossos d'Esquadra, amb l'objectiu de garantir en tot moment una resposta adequada i compartida amb la finalitat de lluitar sempre per una societat sense cap tipus de violència, o en la que cap tipus de violència tingui cabuda i, encara menys, tingui comprensió.

Senyores i senyors diputats, fa poques hores jo era alcalde de Girona. De fet, he presentat la renúncia i el ple està convocat per demà al matí. I per tant no havia pensat, com es poden imaginar, que avui estaria aquí en aquesta situació.

Per tant entendran que aquest tampoc no ha estat per mi un discurs fàcil, que no he disposat del marge de temps per poder-lo preparar tan a fons com la meva autoexigència em demana sempre, i espero que, en aquest sentit, tinguin la comprensió que tinguin a bé de tenir. Jo tenia i tinc la ciutat al cap. I tinc una admiració immensa per Girona, que a vegades em costa de dissimular.

Deixo l'alcaldia amb recança, però convençut que és el pas que toca fer i que és el servei que ara estic en disposició de fer.

No són èpoques per covards, no són èpoques per temorosos ni per fluixos de cames. No són èpoques per resignar-se a la confortabilitat. Ens toca assumir responsabilitats...

fitxer 4

...possibilitats encara que no siguin les que t'imaginaves. Això ens passa a tots, i al primer, el president Mas. Però a l'Ajuntament i a l'Alcaldia de Girona hi he après una gran quantitat de coses que, en una escala o altra, són indispensables per governar un país. Girona és una escola de grans personatges dels quals aprenc cada dia que m'hi aproximo, els qui tinc la sort de conèixer, els que he tingut la sort d'haver conegut, o els que tinc l'oportunitat a través dels magnífics serveis dels arxius municipals de poder-me endinsar en el seu coneixement i en la seva obra.

Ho són també les seves terres, les terres de Girona, que van donar a mitjan segle XIV el primer president de la Generalitat, Berenguer de Cruïlles, i que van donar personatges admirables, al llarg dels segles, pels seus valors i talents, com Josep Pallach, que avui, justament, fa trenta-nou anys que va morir.

Girona és, també, la porta per la qual Catalunya ha entrat en el registre de la memòria del món de la Unesco, gràcies al Llibre del Sindicat de Remença del segle XV. Faig aquestes referències, no només pel caràcter històric, sinó perquè tenen a veure amb el present. Avui, un gironí pot esdevenir el 130è president d'una institució que va iniciar un altre gironí; vol dir que no som un invent de la Constitució ni de la transició.

Avui ens volem sobirans per ajudar la nostra gent, de la mateixa manera que ho van fer els més de deu mil pagesos de Remença, que es van anar reunint en assemblea durant mesos, en les diferents parròquies de les diòcesis de Catalunya, per defensar els seus drets i esdevenir així, tal com ha reconegut la Unesco recentment, el primer precedent de la humanitat, de la lluita de les classes populars per abolir la servitud. El llibre comença amb una frase en llatí, que els la llegiré traduïda, perquè entenguin la importància que la Unesco ja ha conferit a aquest document, que és a l'Arxiu municipal de Girona, el Llibre del Sindicat de Remença de Girona: «els nous usos són, en tots els sentits, absolutament horribles a la llei de la natura, a les escriptures i al precepte diví». Per tant, en el segle XV, ja hi havia gent que es reunia en assemblea per lluitar contra una gent que oprimia i que els coartava una llibertat, i que se'n van sortir malgrat que en aquell cas s'havien de revelar contra el poder. I ho feia per a un capteniment que després, molt temps després, altres, a través de les declaracions universals dels drets de l'home recollirien, amb un testimoni que tenim l'honor de tenir a casa nostra, i que ens diu que no podem oblidar el passat perquè en ell hi ha una part del futur i de la justificació del per què fem les coses.

Cal, tanmateix, en aquest moment una actitud serena i oberta; humil, però ambiciosa; respectuosa i respectable; i, sobretot, no perdre mai de vista la temporalitat d'aquesta responsabilitat –aquesta que avui assumiré, si tots vostès em donen la seva confiança. Segurament, és més temporal que mai, perquè vivim un moment irrepètible, que, probablement, necessita lideratges irrepètibles. I això exigeix que ens hi deixem la pell, i jo els prometo que m'hi deixaré la pell. Els qui em coneixen saben que puc fer aquesta promesa, saben que els puc demanar aquesta confiança, fins i tot en aquells que segur, i que sé que votaran en contra de la investidura, sabran –i els ho puc garantir– que m'hi deixaré la pell, i que la gent que m'acompanyi en aquest trajecte, els exigiré –com ha fet el president Mas

a la gent que l'ha acompanyat– que s'hi deixin la pell, i que, gràcies a això, segur, no només farem les coses ben fetes sinó que ens en sortirem.

Ens queda, a hores d'ara, el darrer tram per culminar el procés iniciat fa uns anys amb grans mobilitzacions i una gran resposta democràtica per part de la gent del país. Segurament és el tram més complex i incert de tots els que hem recorregut –i amb èxit– fins avui. Aquest també el culminarem amb èxit, però ens necessitem tots i totes; ens haurem de recolzar amb la gent que està disposada a ajudar-nos fins on faci falta, que n'hi ha molta, més de la que vostès es poden imaginar.

Per això, poso amb modèstia, però amb exigència també –i m'entendran que ho faci– demanar la màxima a tothom. Això no va pels qui jo els reclamo, als qui jo sé que formen part d'aquest acord d'investidura i de governança, sinó a tots els membres del Parlament de Catalunya, sense excepció; els demano, i goso exigir, la màxima dignitat del moment.

En Miquel Pairell, un dels grans prosistes que ha donat aquest país, i malauradament desaparegut massa jove, en plena fecunditat creativa, va deixar escrita una nota amb la qual jo vull cloure el meu discurs d'avui. Deia que «la dignitat construeix la personalitat com l'orgull tendeix a destruir-la», per tant, deixem l'orgull, agafem dignitat.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Se suspèn la sessió durant vint minuts.

La sessió se suspèn a les... i es reprèn a les..